

Vier Sonnetten.

II.

Want spreken wilde ik — mocht ik aandacht vinden?
O aandacht van een kleine luister-schaar!
Lucht trilt door lucht, snaar trilt door lucht of snaar,
Maar 's menschen-geest...? Vond ik gelijk-gezinden?

O kon ik ooren, kon ik harten binden?
Mocht wat ik bracht, hun worden blijde maar?
Of moet ik hooren: „Och! 't zijn droomen maar,
Ga, spreek hen tot het wuft geslacht der winden.”

O droom! mijn leven is 't, want droomen zijn
Niet enkel mist of wolk, der winden spel,
Noch zelfs het kort maar poozend luchten-rood,

Maar bliksem-flits, die uit de wolken schoot,
Maar zonne-straal, verlichtend de aarde hel,
Maar nieuwe waarheid vagende loge' en schijn.